

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**S. Avrelii Avgvstini Hipponensis Episcopi Et S. R. E.
Doctoris Vita**

Lancilottus, Corneille

Antverpiæ, 1616

Cap. XXII. Panegyricum recitaturus coram Imperatore, mendiculi
occasione suam miseriam agnoscit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42857

via duceret, aut reduceret ad te. Ideoq; cum
 essemus infirmi ad inueniendum liquidâ ra-
 tione veritatem, & ob hoc nobis opus esset
 auctoritate Sanctarum literarum, iam crede-
 re ceperam, nullo modo te fuisse tributurum
 tam excellentem illi Scripturæ per omnes iam
 terras auctoritatem, nisi & ipsam credi, &
 per ipsam te queri voluisses. Iam enim absur-
 ditatem, quæ in illis Literis solebat offendere,
 ad Sacramentorum altitudinem referebam,
 eoq; ea mihi venerabilior & sacrosanctâ fide
 dignior apparebat auctoritas, quò & omnibus
 ad legendum esset in promptu, & secreti sui
 dignitatem in intellectu profundiore serua-
 ret, verbis apertissimis & humillimo genere
 loquendi se cunctis præbens. Cogitabam hæc,
 & aderas mihi; suspirabam, & audiebas me;
 fluctuabam, & gubernabas me; ibam per sæ-
 culi viam latam, nec deserebas me.

NOTA.

CAPVT XXII.

Panegyricum recitaturus coram Imperatore,
 mendiculi occasione suâ miseriam agnoscit.

Lib 6. Cõ-
 fell. cap. 6. **I**NHIABAT tum honoribus, lucris, coniugio;
 patiebaturq; in eis cupiditatibus amarissi-
 mas difficultates Deo propitio, tanto magis,
 quanto minus sinebat ei dulcescere, quod ipse
 non erat. Quam rem prosequens, Vide, ait,
 cor meum Domine, & nunc tibi inhereat ani-

ma

ma mea, quam de visco tam tenaci mortis
exuisti. Quàm misera erat! Et sensum vul-
neris tu pungebas, ut reiectis omnibus, con-
uerteretur, & sanaretur à te, qui es super

omnia. Hanc veram humani generis mise-
riam, ingeniosè vt solet, animaduertit oc-
casione panegyricæ orationis, quam coram
Valentiniano habuit Imperatore, sub an-
num Dominicæ Incarnationis CCCLXXXV.

Occasione
mendicæ, cupi-
ditatis
mundanæ
vanitatem
animad-
uertit.

Cùm enim vicum quemdam Mediolani
pertransiret, obuium habuit mendicum in-
signiter saturum, & curatâ cute residen-
tem: quem cùm iocari ac lætari videret,
grauiter ingemiscens, conquestus est colle-
gis suis Alipio & Nebridio, ceterisque qui
aderant; quòd doloribus insanarum cupi-
ditatum non vellent aliud quàm ad secu-
ram lætitiâ peruenire, quò mendicus il-
le iam eos præcessisset, numquam forsitan
illuc peruenturos. Quod enim, inquit, ille
pauculis & emendicatis nummulis adeptus
erat, ad hoc ego, tam arumnosis anfractibus
laborum ambiebam, ad lætitiâ scilicet tem-
poralis felicitatis. Non enim verum gau-
dium, neque æterna felicitas his inest. Vn-
de pedetentim à rebus hisce fluxis & trans-
euntibus factus alienior, si quid prosperum
offerebatur, apprehendebat segnius, quod
ipsum penè antequam teneretur, auolare.

Temporalis
felicitatis
inane gau-
dium.